

là hết duyên, hết nghĩa. Anh chẳng hiểu ắt giúp gì cả. Tại sao người ta lại bảo là anh đến đây để giúp em một tay, lo vụ hoàng tử Phakanvong ?

— Vàng, vụ hoàng tử Phakanvong liên hệ mật thiết đến em, đến Mai Lăng và...

Nàng ngừng lại. Điện thoại vẫn reo hoài, reo hử. Phù Dung như bị điện giật, hoảng hốt cầm lấy ống nghe. Khi ấy, Văn Bình cũng có cảm giác như bị điện giật. Phù Dung vừa nâng điện thoại lên, chưa kịp áp vào vành tai thì hơn 70 kí xương thịt của điệp viên Văn Bình đã nhào lại, nàng ngã rụp xuống đất và chàng đè chặn lên trên, ống nói tuột khỏi tay nàng, treo tòng teng trên mặt đất.

Bùng, boàng... bùng, boàng... nhiều tiếng bùng boàng liên tiếp nổ trong phòng. Ống điện thoại vỡ nát, bản từng mảnh tứ tán. Đèn điện phụt tắt. Căn phòng chìm trong bóng tối lơ mờ.

IV

Già Rô

Lá Rô liên quan đến việc xê dịch của người muốn bói. Lá rô cũng báo trước sự trì chậm hoặc trở ngại trong công việc làm ăn. Già rô kẹt giữa hai lá rô khác là điềm người bạn từ xa đến thăm, nhưng nếu ở bên phải già-rô có ách-cơ thì có sự tranh chấp về quyền lợi.

DƯỚI ánh sáng hoàng hôn từ bên ngoài lọt qua khung cửa kiếng trắng chiếu vào, Văn Bình nhìn thấy cái bàn bên trên có cái khay sơn son thếp vàng, 2 bát hồng yếm chung đường phèn, và 32 lá bài chữ nhật nhiều màu chói lọi, đã gãy chân, và xụp xuống. Một cái bát sứ lặn trên lưng Phù Dung, xoay tròn như con vù trước khi dậm sầm vào tường vỡ làm nhiều mảnh. Các lá bài xi bắn tung toé khắp phòng như cánh bướm.

Đèn điện chỉ tắt chừng nửa phút rồi sáng lại. Chỉ có nửa phút đồng hồ mà Văn Bình thấy dài giằng giặc. Chàng dán bụng và ngực xuống nền nhà, đề phòng những vụ nổ kế tiếp. Nhưng không, sau tiếng nổ bùng boàng, bùng boàng từ ống nghe điện thoại phát ra, trong phòng không còn tiếng nổ nào khác nữa. Nghĩa là chỉ có điện thoại bị gài chất nổ.

Lối giết người điện tử này được nghĩ ra từ sau đại chiến thứ hai, song mãi đến thời gian gần

đây nó mới được phổ cập trong giới điệp báo hành động. Nguyên tắc gài bẫy rất giản dị: một cục chất nổ được gắn lên bên trong ống nghe, sau khi chuông reo, nạn nhân áp điện thoại vào tai thì hung thủ ở xa chỉ cần thổi phù phù, những âm thanh này được một dụng cụ khuếch đại làm cho thật lớn, và có tác động châm ngòi nổ. Chất nổ giấu trong máy điện thoại của Phù Dung thuộc một loại đặc biệt, nó gần giống min cờ-lê-mo, không nổ tỏa rộng từ phía, mà là nổ định hướng, khi nổ nó bắn thẳng qua lỗ tai vào óc, và xoay nát thân kinh hệ.

Ngay sau khi gian phòng trở lại bầu không bình thường, và Phù Dung mếu máo ngồi dậy, mặt cắt không còn hột máu, Văn Bình mới biết là hút chết. Chàng có cảm tưởng ngòi nổ được giăng riêng cho chàng. Định không lạ gì chàng là người lịch thiệp, chàng phải nghe điện thoại giùm Phù Dung. Chàng cũng chưa tìm ra lý do chàng xô Phù Dung ngã. Dường như khi ấy, chàng thoáng thấy ống điện thoại nặng nặng, nghiêng lệch một bên, đồng thời giác quan thứ sáu báo hiệu nguy hiểm, và không cần suy nghĩ, chàng xô tới. Phù Dung vừa té thì ống nghe nổ tung. Thân hệ lực lượng của Văn Bình được dùng làm tấm

mộc nên mảnh vụn không văng, cắm vào người nàng. Nàng chỉ bị xây sát xoàng vì một bên vai đập mạnh xuống đất.

Chàng diu nàng ngồi lên nệm giường. Nàng vẫn dờ dẩn như người bị thôi miên. Chàng nắm tay chân cho nàng, giọng an ủi :

— Em còn đau nhiều không ?

Nàng nhìn lấm lét quanh phòng. Văn Bình phi thân ra cửa. Chàng mở bật ra, ngoài hành lang không có ai. Gian phòng được điều hòa khí hậu nên tiếng nổ không lọt ra ngoài. Văn Bình gài chốt cửa cẩn thận, lục trong tủ lấy rượu cô-nhát rót cho nàng một ly đầy ắp, nàng cầm lên, nốc một hơi hết sạch. Hai má nàng dần dần trở lại hồng hào.

Nàng nhìn nha dùng mũi giấy đá những mảnh bát vỡ và con bài tơi tả trên nền phòng, rồi rấm rứt khóc. Chàng nhận thấy thời gian không thay đổi dung mạo nàng, nhưng đã hoàn toàn thay đổi tâm tính nàng. Phù Dung ngày xưa là người đàn bà bay bướm, nhưng rất giàu nghị lực, mắt nàng luôn luôn khô ráo, nếu thỉnh thoảng ướt át là do tình yêu khích động, chứ không phải nàng khóc vì xúc động. Phù Dung đang ngồi trước mặt nàng lại mềm yếu quá độ, chỉ một sự kiện nhỏ nhất

cũng đủ làm nước mắt đổ trào. Sự thay đổi hiển nhiên này do tình yêu mà ra : sau hàng chục năm gian khổ vất, người thiếu phụ lữ thứ bỗng thấy rào rạt trong lòng.

Nàng đem lòng yêu Mai Lãng.

Văn Bình chưa hề gặp Mai Lãng mặc dầu hẳn cùng tuổi với chàng hoặc chỉ kém chàng vài tuổi. Chàng chưa hề gặp hẳn vì hẳn là nhân viên tình báo thuộc bộ Ngoại Giao. Hẳn có bằng cử nhân Luật đảng hoàng, và thi đậu ngạch tham vụ ngoại giao. Hẳn được bổ nhiệm đệ tam, hoặc đệ nhị tham vụ gì đó, nhưng phần vụ chính của hẳn là hoạt động tình báo ở hải ngoại. Trên giấy tờ, hẳn không có liên hệ với ông Hoàng, nhưng trên thực tế Sở Mật Vụ có dây mơ rễ má ở khắp ngành, khắp sở trong nước, nhân viên chỉ huy tình báo ở Bộ Ngoại Giao lại là cộng sự viên đặc lực của ông Hoàng, nên có thể coi Mai Lãng như là em họ... xa của điệp viên Z.28.

Chàng đã có dịp đọc hồ sơ của hẳn. Mảnh bằng cử nhân và kỳ thi tham vụ ngoại giao chỉ là một phần nhỏ xiu trong cuộc đời to rộng của Mai Lãng, hẳn chán chê cuộc đời nổi trôi nên mới lo chuyện làm ăn nghiêm chỉnh, như thể gái điếm sắp về chiều vội kiếm tấm chồng tử tế, mở cửa

tiệm nhỏ nhỏ, sinh con đẻ cái, an dưỡng tuổi già...
Quá khứ của Mai Lãng cũng là một chuỗi sóng gió không ngừng, cha hắn là công chức bị trong guồng máy cai trị thuộc địa, gần 20 năm phục vụ ở Miên, Lào, nhất là Lào, nên từ khi oe oe chào đời đến khi biết liếc gái và hút thuốc phiện — vì hút thuốc phiện ở Lào cũng như hút thuốc lá rế ở các nơi khác — hắn chỉ quen nói những tiếng không phải tiếng Việt. Hắn khá bỏ trai, con gái Miên-Lào lại không phải là siêu giai nhân (trên thực tế, họ cũng đẹp, nhưng số người thật đẹp chỉ đếm được trên đầu ngón tay), bởi vậy hắn đã biến thành từ-thạch đối với giống cái trong những năm cấp sách đến trường và tập tễnh bước vào xã hội.

Phù Dung yêu hắn, kể ra cũng chẳng lạ. Nàng vốn có mỹ cảm với đàn ông trai trẻ, như ngày xưa nàng hơn 30 mà phải lòng cậu thanh niên 18 là Văn Bình. Điều làm chàng lạ là tại sao người lâu lộn nhiều, và có nhiều kinh nghiệm trên tình trường như nàng lại đam mê đến nỗi đời thành hôn với Mai Lãng. Yêu là một việc, còn làm vợ lại là việc khác. Phương chi Phù Dung có bản tính của con bướm, bay lượn tung tăng khắp vườn, nơi nào nhị phấn thơm tho thì đậu lại hút tía no nê rồi vù đi nơi khác.

Phù Dung tiếp tục đá đũa những mảnh bát vỡ và con bài năm la liệt, nhưng không trả lời câu hỏi của Văn Bình. Một lát sau, nàng mới nói nhỏ nhỏ

— Em đã chán ngấy Thụy Sĩ, chán ngấy tất cả.

Văn Bình đáp :

— Ông Hoàng đã chấp thuận cho em hồi hương. Nếu em muốn, em có thể rời Giơ-neo. Em sẽ đáp chuyến máy bay sớm nhất, nhưng trước đó, yêu cầu em kể lại đầu đuôi câu chuyện. Anh lát đặt lên tàu hỏa ở Ba Lê nên chỉ mời hiệu lôm bôm. Nghe nói vụ này liên quan mật thiết tới một đồ gia bảo của hoàng tử Phakan, ông phải không ?

— Phải. Báu vật này vô giá. Nó phát xuất từ Tây Tạng. Tiếng Tây Tạng gọi nó là go-do-chong-giom.

— Bị mất trộm ?

— Vâng, hoàng tử Phakanvong luôn luôn mang báu vật này theo mình. Gần đây, một số nhà khảo cổ danh tiếng nghe nói đến phép lạ của go-do-chong-giom đã năn nỉ hoàng tử cho triển lãm, hoàng tử không thể từ chối, và nhân tiện viện bảo tàng Nghệ thuật và Lịch sử ở đây mở một cuộc trưng bày cổ họa và cổ thư, hoàng tử bèn cho họ mượn báu vật. Sau một tuần lễ ở viện bảo tàng, nó

được mang về biệt thự của hoàng tử Phakanvong. Nhưng nó đã biến mất.

— Trong tủ sắt của hoàng tử ?

— Em không biết.

— Thủ phạm là ai ?

— Có lẽ là Mai Lãng

— Tại sao em lại nói «có lẽ» ?

— Vì Mai Lãng có trách nhiệm hộ tống báu vật go-do-chong-giom từ viện bảo tàng về biệt thự của hoàng tử. Dọc đường đều có xe hơi và mô-tô canh sát nên không có chuyện đáng tiếc nào xảy ra. Toán cận vệ của chánh phủ Thụy Sĩ chỉ có trách nhiệm đến trước cửa biệt thự. Họ đưa Mai Lãng đến nơi, cửa đóng then cài cẩn thận, ngay sau đó, Mai Lãng vào đến bên trong, họ còn gọi điện thoại lần nữa để kiểm soát. Và báu vật được mang cất trong két sắt kiên cố. Lệ thường, hoàng tử Phakanvong chỉ mở két để tham khảo ý kiến của báu vật mỗi khi có chuyện quan trọng. 48 giờ đồng hồ sau, hoàng tử mở két thì mới rõ là go-do-chong-giom giả.

— Và Mai Lãng bỏ trốn ?

— Hắn bỏ trốn hay bị bắt mang đi, em chưa thể xác định. Chỉ biết là đêm ấy hắn đi chơi với Phakanvong đến khuya, sáng hôm sau thì không ai

thấy mặt hắn đâu nữa.

— Mấy ngày rồi ?

— Kể cả hôm nay là 3.

— Em là... vị hôn thê mà Mai Lãng cũng không cho biết tin ư ?

— Không. Cũng vì hắn không cho tin nên nhiều khi em nghĩ là quả thật hắn bị bắt cóc. Nhưng xét ra, chẳng ai bắt cóc hắn làm gì, hắn trao báu vật rồi tự ý rút vào bóng tối có lẽ đúng hơn. Em quen hắn từ mấy tháng nay, em đã có dịp tìm hiểu đời tư của hắn. Hắn chơi bởi một cây anh ạ, bao nhiêu đàn bà cũng thiếu, bao nhiêu tiền cũng thiếu, chẳng hiểu kiếp trước em làm điều gì thất đức mà kiếp này phải đa mang hắn, đáng lý ra, em phải tránh xa những kẻ sở-khanh chuyên làm tan nát trái tim đàn bà như hắn... Nhưng em đã yêu hắn. Yêu hắn một cách ngu xuẩn và mù quáng..

— Anh sẽ tìm ra hắn và lôi cổ hắn về đây cho em.

— Em có cảm tưởng là cuộc đời của em sắp hết... anh ơi, anh ráng giúp em nhé.

— Dĩ nhiên. Go-do-chong-giom là cái gì mà hoàng tử Phakanvong o bế như vậy ?

— Không riêng Phakanvong, mọi bậc vua chúa

hoặc tí phú trên thế giới đều ao ước được có nó bên mình. Go-đo-chong-giom là tiếng Tây Tạng, có nghĩa là vòng ước.

— Vòng ước ?

— Vàng. Hình dáng nó như chiếc vòng đàn bà chỉ khác ở kích thước. Nó được dùng làm đồ trang sức dưới thời thượng cổ nên hơi đồ sộ, luồn qua cổ trâu cũng vừa chứ đừng nói là cổ người. Nó bằng một loại đá hoa cương đặc biệt nên rất cứng, búa tạ đập không vỡ.

— Vòng bằng đá thì có gì là quý đâu ?

— Mới đầu em cũng phê bình như anh, song đến khi nghe hết lịch sử của nó, em không dám chê bai nữa. Vì nó không phải là chiếc vòng cổ tầm thường. Mà là chiếc vòng thần. Chiếc vòng ước. Vòng ước nghĩa là khi ta cầu xin nó có thể làm ta thỏa mãn.

— Hừ... chúng mình đang khám phá mặt trăng, anh không tin dưới gầm trời lại có được một chiếc vòng bằng đá thỏa mãn ước nguyện con người.

— Tin hay không tin là quyền anh. Em chỉ biết rằng giòng vua của Phakanvong rất quý. Đường như ông tổ 7 đời của Phakanvong đào được trong một cuộc hành hương xứ Phật gần rừng núi

Hy Mã Lạp Sơn. Khi ấy, gia đình Phakanvong chưa làm vua vì là ngành thứ. Ngành cả trị vì trong nước gồm rất đông con trai, trừ phi có một biến cố lớn lao nào đó thì ngành thứ mới lên ngôi báu được. Ông tổ 7 đời của Phakanvong đã cầu xin vòng-ước và chỉ một thời gian sau ý nguyện này đạt thành, nhà vua thuộc ngành trưởng tự ý nhường ngôi để vào chùa tu. Vì nhờ vòng-ước ngành Phakanvong mới có thể làm vua, các triều đại kế tiếp đều coi nó là vật tối linh thiêng, cha truyền con nối, và chỉ là hoàng tử được chọn để nối ngôi vua cha mới được cất giữ vòng-ước. Từ 15 năm nay, vòng ước này nằm trong tay Phakanvong. Dĩ nhiên, cả trăm triệu đô-la cũng không tậu được vòng go-đo-chong-giom, nhưng Phakanvong cần nó không phải vì vấn đề tiền. Vấn đề là không có vòng ước, ông sẽ không thể đăng quang sau ngày phụ vương thoái vị.

— Hiện Phakanvong nghĩ sao ?

— Ông ta vẫn bình tĩnh. Ông ta tin tưởng là cũng như thái tử Vô nhiễm, ông ta sẽ tìm thấy vòng-ước, rồi cuộc kế địch sợ bị Trời trừng phạt phải hoàn trả cho ông.

— Thái tử Vô nhiễm là ai ?

— Xin lỗi anh. Em quên chưa kể lại lịch sử của